

Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci

Rugăciunea lui Daniel și taina celui de-al optulea împărăție: o revelație pentru zilele de pe urmă

Jeff Pippenger

2024-01-24

În capitolele șaptesprezece și optsprezece din Apocalipsa, un înger îi aduce lui Ioan viziunea judecății papalității. În prezentarea judecății ei finale sunt reprezentate împărățiile profeției biblice.

Și aici este mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă n-a venit; și, când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. Și fiara care era și nu este, ea însăși este al optulea și este dintre cei șapte și merge în pierzare. Apocalipsa 17:9–11.

Ioan fusese purtat în duh în anul 1798, unde i se spune că cele șapte capete ale fiarei care purta femeia papală erau șapte împărați. Un împărat este o împărăție, iar o împărăție este de asemenea un cap în profeția biblică. În 1798, cinci împărații căzuseră și una domnea atunci. O a șaptea împărăție era încă viitoare și era reprezentată prin zece împărați. Apoi lui Ioan i s-a făcut cunoscut că a opta împărăție era fiara papală, care era dintre cele șapte. Papalitatea era a cincea împărăție și primise o rană de moarte, astfel încât, atunci când rana ei de moarte este vindecată, ea devine al optulea cap, care este dintre cele șapte.

În Daniel doi, primele patru împărații sunt Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Aceste patru împărații literale reprezintă, de asemenea, patru împărații spirituale și, împreună, ele identifică pe cei opt împărați, sau capete, din Apocalipsa șaptesprezece, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru. Daniel capitolul doi este prima menționare a împărățiilor profeției biblice, iar Apocalipsa șaptesprezece este ultima, astfel că ele trebuie să fie în acord, căci Dumnezeu nu Se schimbă.

Al cincilea regat care căzuse în 1798 era Babilonul spiritual, papalitatea. Al șaselea regat, care era la putere în 1798, era regatul cu două coarne, care fusese prefigurat de regatul cu două coarne al mezilor și perșilor. Al șaptelea regat, care este alcătuit din zece împărați, care în 1798 încă nu veniseră, este guvernul mondial unic, care fusese prefigurat de Grecia, guvernul mondial unic al lui Alexandru cel Mare. Al optulea cap, care era dintre cei șapte, era al cincilea regat, care primise o rană de moarte, dar a trăit din nou când rana de moarte s-a vindecat.

Judecata mării desfrânate are loc în „ceasul” crizei legii duminicale, adică într-o perioadă de timp care începe odată cu legea duminicală din Statele Unite și continuă de-a lungul istoriei până la încheierea timpului de probă al omenirii. În acel „ceas”, care în Daniel este identificat ca „zilele acestor împărați”, Dumnezeu Își va întemeia Împărăția. În acel „ceas”, ploaia târzie este revărsată.

„Ploaia târzie vine peste cei care sunt curați — atunci toți o vor primi ca odinioară.”

„Când cei patru îngeri vor da drumul, Hristos Își va întemeia împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie decât aceia care fac tot ce pot.” Spalding and Magan, 3.

Izlivanje kasne kiše je postupno, jer ono odgovara sudu, a i sud je postupan. Mileriti su razumjeli da žive kod stopala lika iz drugog poglavlja Danila. Vjerovali su da je Rim posljednje zemaljsko kraljevstvo, i bili su u pravu, ali ograničeni u svome razumijevanju.

„Zilele acestor împărați” se întâlnesc într-adevăr în istoria împărăției Romei, dar nu este vorba despre istoria Romei păgâne sau papale, ci despre istoria Romei moderne. Milleriții au aplicat Roma păgână și Roma papală ca fiind o singură împărăție și, procedând astfel, au folosit un pasaj din cartea lui Ezechiel privitor la ultimul împărat al lui Iuda (Zedechia), pentru a-și susține înțelegerea.

Și tu, căpetenie nelegiuită și pângărită a lui Israel, a cărei zi a venit, când nelegiuirea va avea sfârșit, așa zice Domnul Dumnezeu: Scoate mitra și dă jos coroana; aceasta nu va mai fi la fel: înaltă pe cel de jos și coboară pe cel de sus. O voi răsturna, răsturna, răsturna; și nu va mai fi, până va veni Acela căruia I se cuvine de drept; și I-o voi da. Ezechiel 21:25–27.

De la Zedechia aveau să fie trei împărății care urmau să fie „răsturnate”, care aveau să conducă la Hristos, al căruia este „dreptul” de a domni. Babilonul, Medo-Persia și Grecia aveau toate să fie doborâte până la împărăția Romei, iar în timpul istoriei acelei a patra împărății, Hristos avea să vină și să întemeieze o împărăție. El a făcut întocmai acest lucru.

„În fruntea celor care duceau cu repeziciune națiunea la pieire se afla Zedechia, împăratul lor. Părăsind cu totul sfaturile Domnului, așa cum fuseseră date prin proroci, uitând datoria de recunoștință pe care o avea față de Nebucadnețar, călcând jurământul său solemn de credincioșie făcut în Numele Domnului Dumnezeului lui Israel, împăratul lui Iuda s-a răzvrătit împotriva prorocilor, împotriva binefăcătorului său și împotriva Dumnezeului său. În deșertăciunea propriei sale înțelepciuni, el a căutat ajutor la vechiul vrăjmaș al propășirii lui Israel, „trimițându-și solii în Egipt, ca să-i dea cai și mult popor.””

„Va propăși el?” a întrebat Domnul cu privire la acela care astfel trădase în chip josnic orice încredințare sfântă; ,va scăpa cel ce face asemenea lucruri? sau va călca el legământul și va fi izbăvit? Viu sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu, că în locul unde locuiește împăratul care l-a făcut împărat, al cărui jurământ l-a disprețuit și al cărui legământ l-a rupt, chiar cu el, în mijlocul Babilonului, va muri. Nici Faraon, cu oștirea lui cea puternică și cu marea lui mulțime, nu va face pentru el în război: ... fiindcă a disprețuit jurământul prin ruperea legământului, când, iată, își dăduse mâna și a făcut toate aceste lucruri, nu va scăpa.’ Ezechiel 17:15–18.

„Nelegiuitului domnitor pângărit” îi venise ziua socotelii finale. „Scoate diadema”, a poruncit Domnul, „și dă jos coroana.” Până când Hristos Însuși avea să-și întemeieze împărăția, lui Iuda nu-i mai era îngăduit să aibă din nou un împărat. „O voi răsturna, răsturna, răsturna”, a fost hotărârea divină cu privire la tronul casei lui David; „și nu va mai fi, până va veni Acela căruia Îi aparține de drept; și I-o voi da.” Ezechiel 21:25–27.” Profeti și regi, 450, 451.

دزیماگ ایناسنانایم رد مک یم اگنه حیسیم مک ای هاشداپ اریز؛ دوب دودحم واهف اما، دوب قحرب رلیم رگی د هاشداپ راهچ زونه، کرشم مور. هاشداپ زا سپ. دوبن ینیمزی ای امن هاشداپ نأ، تخاس رارقرب رد هاشداپ نأ اما، تخاس رارقرب ار «ضیف» هاشداپ بیلص رب حیسیم، هم نی اب. دنشاب تس ای ای حیسیم مک ای هاشداپ. دیدرگن رارقرب رخآ ناراب نامز رد زین و، دشن اپرب هدفه مفش اکم هاشداپ هد ای ای هاشداپ نی یود ره زا میقتسم روطهب تی او ره اوخ. تسوا «لالج» هاشداپ، دزاس ایم رارقرب رخآ ای رد دیوگیم نخس.

Milleriții au înțeles că Hristos a întemeiat o împărăție în timpul istoriei celei de-a patra împărății și au avut dreptate, însă înțelegerea lor a fost limitată. În istoria celei de-a patra împărății, Hristos a întemeiat împărăția „harului”, iar în istoria celei de-a opta împărății, El Și-a întemeiat împărăția „slavei”. În perioada în care a întemeiat împărăția „harului”, Duhul Sfânt a fost revărsat la Cincizecime. Cincizecimea prefigurează revărsarea ploii târzii, în istoria în care El Își întemeiază împărăția „slavei”.

Mesajul Cincizecimii a fost mesajul învierii literale a lui Hristos. Mesajul ploii târzii, cel puțin în parte, este mesajul învierii simbolice reprezentate prin ghicitoarea profetică potrivit căreia al optulea, care este dintre cei șapte, se împlinște în fiară, precum și în cele două coarne ale fiarei pământului. A patra și a opta împărăție sunt locurile în care Hristos Își întemeiază Împărăția.

„Vestirea care fusese făcută de ucenici în Numele Domnului era, în toate privințele, corectă, iar evenimentele spre care arăta ea se desfășurau chiar atunci. «Timpul s-a împlinit și Împărăția lui Dumnezeu este aproape» fusese solia lor. La expirarea «timpului» — cele șaiszeci și nouă de săptămâni din Daniel 9, care trebuiau să ajungă până la Mesia, «Cel Uns» — Hristos primise ungerea Duhului după botezul Său de către Ioan în Iordan. Iar «Împărăția lui Dumnezeu», pe care ei o vestiseră ca fiind aproape, a fost întemeiată prin moartea lui Hristos. Această împărăție nu era, așa cum fuseseră ei învățați să creadă, un imperiu pământesc. Și nici nu era acea împărăție viitoare, nemuritoare, care va fi întemeiată atunci când «domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor de sub întreg cerul vor fi date poporului sfinților Celui Preaînalt»; acea împărăție veșnică în care «toate stăpânirile Îi vor sluji și-L vor asculta». Daniel 7:27. Așa cum este folosită în Biblie, expresia «Împărăția lui Dumnezeu» este întrebuințată pentru a desemna atât împărăția harului, cât și împărăția slavei. Împărăția harului este adusă în atenție de Pavel în Epistola către Evrei. După ce arată spre Hristos, mijlocitorul plin de compasiune, care este «atins de simțământul slăbiciunilor noastre», apostolul spune: «Să ne apropiem dar cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har». Evrei 4:15, 16. Tronul harului reprezintă împărăția harului, căci existența unui tron implică existența unei împărății. În multe dintre pildele Sale, Hristos folosește expresia «Împărăția cerurilor» pentru a desemna lucrarea harului divin asupra inimilor oamenilor.”

„Așadar, tronul slavei reprezintă împărăția slavei; iar la această împărăție Se referă cuvintele Mântuitorului: «Când va veni Fiul omului în slava Sa și toți sfinții îngeri împreună cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale; și înaintea Lui vor fi adunate toate neamurile.» Matei 25:31, 32. Această împărăție este încă viitoare. Ea nu va fi întemeiată decât la a doua venire a lui Hristos. ”

„Împărăția harului a fost instituită imediat după căderea omului, când a fost alcătuit un plan pentru răscumpărarea neamului vinovat. Ea exista atunci în scopul și prin făgăduința lui Dumnezeu; iar prin credință, oamenii puteau deveni supușii ei. Totuși, ea nu a fost în fapt întemeiată decât la moartea lui Hristos. Chiar și după ce Și-a început misiunea Sa pământească, Mântuitorul, istovit de împietrirea și nerecunoștința oamenilor, S-ar fi putut da înapoi de la jertfa de pe Calvar. În Ghetsimani, paharul suferinței tremura în mâna Sa. Chiar și atunci ar fi putut să-Și ștergă sudoarea de sânge de pe frunte și să lase neamul vinovat să piară în nelegiuirea lui. Dacă ar fi făcut aceasta, nu ar fi putut exista răscumpărare pentru oamenii căzuți. Dar când Mântuitorul Și-a dat viața și, cu ultima Sa suflare, a strigat: „S-a isprăvit”, atunci împlinirea planului de răscumpărare a fost asigurată. Făgăduința mântuirii făcută perechii păcătoase în Eden a fost ratificată. Împărăția harului, care mai înainte existase prin făgăduința lui Dumnezeu, a fost atunci întemeiată.

„Ndepo kifo cha Kristo—tukio lenyewe ambalo wanafunzi walikuwa wamelitazama kuwa maangamizi ya mwisho ya tumaini lao—ndilo lililolifanya kuwa hakika milele. Ingawa lilikuwa limewaletea masikitiko makali, lilikuwa kilele cha uthibitisho kwamba imani yao ilikuwa sahihi. Tukio lile lililowajaza maombolezo na kukata tamaa ndilo lililofungua mlango wa tumaini kwa kila mwana wa Adamu, na ambalo ndani yake yalijikita uzima wa wakati ujao na furaha ya milele ya wote waaminifu wa Mungu katika vizazi vyote.”

„Planurile milei infinite își atingeau împlinirea, chiar și prin dezamăgirea ucenicilor. Deși inimile lor fuseseră câștigate de harul divin și de puterea învățaturii Lui, care «a vorbit cum n-a vorbit niciodată vreun om», totuși, cu aurul curat al iubirii lor pentru Isus se amesteca aliajul josnic al mândriei lumești și al ambițiilor egoiste. Chiar în camera Paștelui, în ceasul acela solemn când Învățătorul lor intra deja în umbra Ghetsimanilor, era «și o neînțelegere între ei, ca să știe care dintre ei avea să fie socotit cel mai mare». Luca 22:24. Privirea lor era plină de tron, de coroană și de slavă, în timp ce chiar înaintea lor stăteau rușinea și agonia grădinii, sala de judecată, crucea de pe Calvar. Mândria inimii lor, setea lor după slava lumească, îi făcuseră să se agate cu atâta încăpățănare de învățătura falsă a vremii lor și să treacă cu vederea cuvintele Mântuitorului, care arătau adevărata natură a Împărăției Sale și îndreptau privirea spre agonia și moartea Sa. Iar aceste greșeli au dus la încercarea—aspră, dar necesară—care a fost îngăduită pentru îndreptarea lor. Deși ucenicii înțeleseseră greșit sensul soliei lor și nu reușiseră să vadă împlinirea așteptărilor lor, totuși ei vestiseră avertizarea pe care le-o dăduse Dumnezeu, iar Domnul avea să răsplătească credința lor și să onoreze ascultarea lor. Lor urma să le fie incredințată lucrarea de a vesti tuturor neamurilor Evanghelia slăvită a Domnului lor înviat. Pentru a-i pregăti pentru această lucrare fusese îngăduită experiența care li se părea atât de amară.” Tragedia veacurilor, 347, 348.

Mu gitabo cy'Ibyahishuwe, “ubwenge bufite ibitekerezo” bubara “umubare w'umuntu”, kandi bukamenya ko “uwo muntu” ari n'ubwami bwa munani, bukomoka kuri bwa karindwi. “Umuntu w'icyaha” ni we mutwe w'ubwami bwa munani butegeka abami n'abacuruzi bo mu isi, abo amatorero arindwi yifatanya na bo kugira ngo yirinde igisuzuguriro cyo kurenganywa, kandi yicaye ku mazi menshi.

Și mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, unde șade curva, sunt popoare, și mulțimi, și neamuri, și limbi.” Apocalipsa 17:15.

„Omul fărădelegii” domnește peste lumea politică, monetară, religioasă și civilă, și peste toți oamenii, cu excepția acelor care au dobândit biruința asupra fiarei, asupra chipului ei, asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei.

Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe cei ce biruiseră fiara, și chipul ei, și semnul ei, și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu. Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților. Apocalipsa 15:2, 3.

Înțelepții care înțeleg „creșterea cunoștinței”, atunci când Apocalipsa lui Isus Hristos este desigilată, sunt aceia care au „pricepere” și „socotesc numărul fiarei: căci este număr de om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase.” Acea „pricepere” reprezintă o parte a procesului de încercare în trei pași care are loc întotdeauna când Isus desigilează o profecie. De aceea se menționează că ei au „biruit” „numărul numelui ei”.

Pentru a obține biruința trebuie trecută o probă, iar aceia care sunt „înțelepți” și „pricep” dobândesc biruința asociată cu numărul 666, iar versetul arată de asemenea că sunt opt împărății și că a opta este dintre cele șapte. Acea „taină” este reprezentată în capitolul doi din Daniel, căci rugăciunea lui Daniel a fost să înțeleagă „taină”. Descoperirea că sunt opt împărății, că a opta împărăție este dintre cele șapte și că numărul acelei împărății este 666 constituie taina pe care Daniel este prezentat ca dobândind-o prin rugăciunea sa, iar Daniel îi reprezintă pe „înțelepții” lui Dumnezeu din ultimele zile.

Daniel reprezintă pe „înțelepții” zilelor de pe urmă, cărora le este desigilată taina lui Daniel doi, iar acea taină este descoperirea că ultima și prima referire la împărățiile profetiei biblice este că în chip sunt opt împărății. Acea descoperire susține înțelegerea millerită a capitolului doi din Daniel, dar strălucește de zece ori mai puternic, odată ce este recunoscută. Strălucirea ei, fiind de zece ori mai mare, reprezintă o probă asupra căreia „înțelepții” dobândesc biruință, căci a opta împărăție, care este din cele șapte, este totodată și a șasea împărăție, care este o uniune întreită a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos. Ca atare, balaurul, fiara și prorocul mincinos sunt cu toții a șasea împărăție și împreună reprezintă 666.

Nebucadnețar a fost pus la încercare prin revelația din Daniel capitolul doi, și a căzut la această încercare. În Daniel doi, Daniel îi reprezintă pe „înțelepții” care trec proba tainei chipului. Nebucadnețar, în capitolul trei, îi reprezintă pe cei răi care cad la aceeași încercare. Nebucadnețar, ca întâiul împărat al celei dintâi împărății, îl reprezintă pe ultimul împărat al ultimei împărății. Prin urmare, el îl reprezintă pe „omul păcatului”, omul profetiei de care se apucă cele șapte biserici. Omul a fost creat în ziua a șasea, și de aceea numărul șase este numărul omenirii. Numărul lui Nebucadnețar este șase. Nebucadnețar a căzut la încercarea numărului 666 și i-a reprezentat pe cei răi din zilele de pe urmă. Ca simbol al omului păcatului, numărul lui este șase.

Regele Nebucadnețar a făcut un chip de aur, înalt de șaiszeci de coți și lat de șase coți; l-a ridicat în câmpia Dura, în ținutul Babilonului. Daniel 3:1.

Chipul de aur avea șaiszeci de coți pe șase coți și a fost făcut de Nebucadnețar, al cărui număr este șase. Chipul a fost ridicat în răzvrătire împotriva luminii chipului din capitolul doi, iar descrierea întreită a chipului, când înțelegi că numărul lui Nebucadnețar este șase, echivalează cu șase, șase, șase.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

“Gândul de a întemeia imperiul și o dinastie care să dăinuiească pentru totdeauna a atras foarte puternic pe puternicul cârmuitor înaintea căruia națiunile pământului nu putuseră sta în picioare. Cu un entuziasm născut dintr-o ambiție fără margini și din mândrie egoistă, el a intrat în sfat cu înțelepții săi cu privire la felul în care să aducă aceasta la îndeplinire. Uitând minunatele providențe legate de visul marelui chip; uitând, de asemenea, că Dumnezeu lui Israel, prin slujitorul Său Daniel, făcuse limpede semnificația chipului și că, în legătură cu această tâlcuire, mai-marii împărăției fuseseră salvați de o moarte rușinoasă; uitând totul, în afară de dorința lor de a-și întemeia propria putere și supremație, împăratul și sfetnicii săi de stat au hotărât ca, prin orice mijloace cu putință, să se străduiască să înalțe Babilonul ca fiind suprem și vrednic de supunerea universală.”

“प्रतीकात्मक प्रतरूप, जिसके द्वारा परमेश्वर ने राजा और प्रजा पर पृथ्वी की जातियों के संबंध में अपनी अभिप्रेत योजना प्रकट की थी, अब मानवीय सामर्थ्य के महामिमंडन के लिए प्रयुक्त किया जाना था। दानियेल की व्याख्या का तरिस्कार किया जाना था और उसे भुला दिया जाना था; सत्य का मथिया अर्थ लगाया जाना था और उसका दुरुपयोग किया जाना था। वह प्रतीक, जिससे स्वर्ग ने मनुष्यों के मन में भवषिय की महत्वपूर्ण घटनाओं को प्रकट करने के लिए ठहराया था, उसी का उपयोग उस ज्ञान के प्रसार में बाधा डालने के लिए किया जाना था, जिससे परमेश्वर चाहता था कि संसार प्राप्त करे। इस प्रकार महत्वाकांक्षी मनुष्यों की युक्तियों के द्वारा शैतान मानव-जात के लिए ईश्वरीय उद्देश्य को वफिल करने का प्रयत्न कर रहा था। मनुष्यजात का शत्रु जानता था कि सत्य, जब भ्रंश से मशिरति न हो, उद्धार करने में महान सामर्थ्य रखता है; परन्तु जब उसका उपयोग आत्म-उन्नति और मनुष्यों की योजनाओं को आगे बढ़ाने के लिए किया जाता है, तब वह बुराई की शक्ति बन जाता है।”

„Din vistieria sa bogată, Nebucadnețar a poruncit să se facă un chip mare de aur, asemănător, în trăsăturile sale generale, cu acela care fusese văzut în vedenie, cu excepția unui singur aspect, și anume materialul din care era alcătuit. Obișnuiți cum erau cu reprezentările mărețe ale zeităților lor păgâne, caldeenii nu realizaseră niciodată mai înainte ceva atât de impunător și maiestuos ca această statuie strălucitoare, de șaiszeci de coți înălțime și șase coți lățime. Și nu este de mirare că, într-o țară în care închinarea la idoli era pretutindeni răspândită, chipul frumos și neprețuit din câmpia Dura, reprezentând gloria Babilonului și măreția și puterea lui, să fie consacrat ca obiect de închinare. Pentru aceasta s-au luat, așadar, măsuri, și a fost dată o poruncă potrivit căreia, în ziua consacării, toți aveau să-și arate suprema lor loialitate față de puterea babiloniană plecându-se înaintea chipului.” Profeți și regi, 504, 505.